

SARA
RAASCH

NOČNÍ MŮRA POD JME LÍM

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

COO
BOO

Noční můra pod jmelím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sara Raasch
Noční můra pod jmelím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NOČNÍ MŮRA POD JMELÍM

NOČNÍ MŮRA POD JMELÍM

SARA RAASCH

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

COO
BOO

*Vždycky žertuju o tom, že své knihy věnuju tobě, čtenáři.
Ale u téhle? Tentokrát to myslím vážně. Tahle kniha je pro tebe.
Chci ti prostě vykouzlit úsměv na tváři.
Protože si ho všichni zasloužíme.*

KAPITOLA PRVNÍ

Letní prázdniny po druháku na vysoké

Nechápu, jak jsem si kdy mohl myslet, že mi bude slušet.

Myslím tuhle příšernou lososovou košili. Jsem hrozně bledý a tenhle hadr způsobuje, že na všech fotkách vypadám úplně vyblitě – nebo ne, počkat, tahle není zas tak příšerná. Stojím na ní na schodech sídla Lily a Iris, těsně předtím, než se to celé posralo, takže mi na rtech ještě pořád hraje falešný samolibý úsměv. Hodit to do černobílé, byl by z toho celkem ucházející záběr. Budil by respekt.

Ha. Respekt.

Po dnešním večeru se divím, že to slovo vůbec dokážu vyslovit, aniž by se mi určitá část mozku samovolně nevznítla.

A tak si to pomyslím znovu. *Respekt.*

Žádné plameny. Je to jako kouzelnický trik.

A protože jsem si dal už asi čtyři dirty martini s vodkou, které jsem si objednal tak, že jsem si řekl o „*vodku, která snila o tom, že se stane martini, než rozjela sólovou kariéru*“, zakroutím hlavou a udělám do telefonu „Rrrrrespekt“, což samozřejmě vede k tomu, že si začnu broukat a pak tiše prozpěvovat „R-E-S-P-E...“

„Arethu Franklin do těch svých sraček netahej.“

Stolička vedle mě zasténá, když se na ni vyhoupne můj bratr. Rozhlédnu se, ale Iris tu zatím není. Nemůže být daleko.

Pokud je ještě ochotná se se mnou kdy vidět. Jak moc ji asi naštválo to, že jsem její sestře zničil narozeniny? Nebo bude nasraná spíš kvůli tomu, *čím přesně* jsem jí je zničil?

Sáhnu po orosené skleničce mého čtvrtého... nebo pátého? Čtvrtého. Pátého? – martini s vodkou, kopnu do sebe půlku té suché, hořké neřesti a vrátím se k projíždění bulvárního webu. Před očima se mi míhají titulky. Je to samé *Nejčerstvější katastrofa z dílny prince Nicholase* a *Princ Nicholas: Zašel tentokrát příliš daleko?* V televizi nad barem je puštěný přenos z basketbalového zápasu, v dolní liště ale běží aktuální zprávy jako NÁROD DOSTAL PŘES NOC MILIONY DÁRKŮ OD „SANTY“. NA VINĚ JE PRAVDĚPODOBNĚ CHYBA V PŘEPRAVĚ. SITUACI PRO VÁS MONITORUJEME...

„Jo, tak tahle fotka to zabila,“ řeknu Krisovi, protože sem za mnou přišel, takže sakra dobře tušil, že bude muset snášet moje naříkáníčko.

Což zní trošku jako jisté jiné slovo.

Narovnám se na barové stoličce a obrátím pohled ke stropu, protože tady jsem očividně narazil na své vlastní hranice. Opile se uchechtnu svému vlastnímu oplzlému vtípku o nářadíčku.

... nebylo by od věci označovat své vtipy o nářadíčku jako vtípky masturbační.

Zabořím si obličej do dlaní. „Kurva, kurva, kurva.“

„Jo,“ odušl Kris. „Dvakrát vodu,“ řekne barmanovi. „Tenhle má s chlastem utrum.“

„Polib si.“

„Víte co, podejte mi možná radši tu výčepní pistoli, ať mu můžu nastříkat pořádnou dávku sodovky rovnou do držky.“

Zase ruce spustím, jenže ho najednou vidím dvakrát, takže přimhouřím oči, a ejhle, tady ho máme.

Kris vypadá přesně jako já, kdybych byl ovšem střízlivý a ne pomuchlaný, jako by mě zrovna vytáhli odněkud z kanálu.

Hnědé kudrliny, modré oči a bledá pleť, o které bych mu měl říct, že k ní ani trochu neladí odstíny růžové, jako takové drobné přátelské bratrské FYI. Dlouhé vlasy má svázané do drdůlku a sundal si sako i košili, takže tu sedí jen v podvlékačím tričku...

Není to podvlékačí tričko. Je zářivě zelené a na hrudi má nápis *Sáňkuj mě něžně*. Krisovi pod rukávy vykukuje kousek tetování. Ta trika si kupuje takhle příšerně upnutá schválně.

„To jsi měl pod oblekem celý večer?“ zeptám se.

„Jo, přesně o tomhle bychom si teď měli promluvit. O módě.“

Otočím se zpátky k telefonu. „To jsem dělal, než jsi mě tu takhle neurvale vystalkoval.“

„Ve stejném baru, kam utíkáš vždycky.“

Tenhle bar mám rád, protože je v docházkové vzdálenosti od kampusu a mezi jeho nesporné výhody patří, že tu nikdy není narváno. Dokonce i teď, v pátek v sedm večer, je plný jen z poloviny, boxy a stoly jsou obsazené klábosícími studenty v tričkách Yale a jukebox hraje nějakou pulzující country písničku dost potichu, aby se lidi navzájem slyšeli.

Kris pokrčí rameny. „V New Havenu jsou i jiné bary, víš, kdyby ses chtěl *opravdu* schovat. To, že jsi přišel sem, mi napovídá, že jsi chtěl, abych tě našel.“

„Jako můj mladší bratříček mě ze zákona nesmíš psychoanalyzovat.“

Nakrčí nos. „Jsem ani ne o čtrnáct měsíců mladší než ty.“

„Mladší. Bratříček.“ Štouchnu ho do bicepsu. Pak se žárlivě ušklíbnu nad jeho velikostí. Mladší sourozenec by taky měl mít ze zákona zakázáno být vysekanější než starší sourozenec. Ale to by nejspíš musel zmíněný starší sourozenec vstoupit do posilovny víc než jen výjimečně, takže na to kašlu, nechám mu to.

Když se nadechne a zjevně se chystá změnit téma, ukážu mu první fotku na tom paparazzi webu, na které jsem v lososové košili.

„Proč jsi mě *kurva* nechal vylézt na veřejnost v...“

„Coale.“

Odložím telefon a natáhnu se pro skleničku, ale Kris mi na ni položí ruku.

„Uvědomuješ si, jak moc jsi to poslal?“ Jeho hlas je tichý.

„Jo.“

„Ani po všech těch tvých vylomeninách jsem si stejně nikdy nemyslel, že bys... Počkej, ty to víš?“

Nedívám se na něj. Jen zírám na kapky stékající po stěně mé sklenice, stále uvězněné pod jeho rukou. „Ano. Já ne... já jenom... do hajzlu.“

„Musíš mi dát trochu víc, kámo.“

Pusu mám otevřenou dokořán, vypadám jako ožralej kapr. Nemám ale nic. Nic, co bych mohl říct, abych věci napravil.

Proto jsem z toho večírku zbaběle prchl. Protože takovýhle jsem. Zbabělec a průserář a dneska večer jsem v obou těchto disciplínách překonal své osobní rekordy.

Kris odtáhne ruku od mé skleničky a promne si obličej. Tahle energie, která z mého bratra vyzařuje – lítost, vyčerpání a nepatrný nádech otrávenosti –, mi málem vypálí alkohol z žil.

Vždycky jsem věděl, že Kris a Iris jsou z mých výstřelků už celkem zpruzení, ale obvykle se nakonec smějí se mnou a ten smích je pro mě důležitější než jakýkoli trest za následky mých činů. Když se mi podaří vyloudit z nich úsměv, vím, že jsem to nejenom zas tak moc nepodělal, ale taky že jsem se dokonale trefil do noty roztomilého blbnutí.

Jako když jsem zařídil, aby byla budova naší přípravky náhodou na prodej. Zapojil jsem do toho dokonce i realitního makléře. Vyučování se muselo na celý týden zrušit, aby se všechny ty zmatky okolo vyřešily.

Nebo když jsem těsně před velikonoční bohoslužbou zaplnil katedrálu kuřaty.

Nebo když jsem si během našeho každoročního štědrovečerního plesu pohrál s ozvučovacím systémem tak, aby hrál pořád dokola skladbu „Já jsem Santa Claus“, parodii na píseň *Iron Man*, a než personál přišel na to, jak to vypnout, poslechl jsme si ji celkem *sedmnáctkrát*. Lidi to dohnalo až k slzám.

Ale to bylo neškodné. Všechno, co jsem udělal v minulosti, bylo neškodné. To bylo moje forte: neškodné, bezvýznamné blbiny.

Až do teď.

„Nechtěl jsem, aby se stalo něco zlého,“ vyrazím ze sebe. Vzduch kolem je zatuchlý a páchne jako něco spáleného z fritáku. „Neměl to být vtípek.“

„Tak co to kurva mělo být?“ Vidím na Krisovi, že přemáhá nefalšované naštvaní, to ale o své místo tvrdě zápolí se soucitem a já se nemůžu rozhodnout, co je horší. Pak ale jeho výraz zchladne. „Počkej, jestli to neměl být vtípek, znamená to, že ses pokoušel ztropit scénu? Měla to být sabotáž, abys nás odhalil skutečnému světu?“

Zblednu. „Ne, Krisi. Vážně si myslíš, že bych něco takového udělal?“

Jeho odmlka je hlasitější než cokoli, co zatím řekl. Kdybych byl strážlivější, dokázal bych zareagovat lépe. Pustit se do vysvětlování, které by to všechno napravilo. Ale takhle na mě dopadá tíha všech mých průšvihů a mé pověsti, že nikdy neberu věci vážně a jenom tropím hlouposti, a já ze sebe nedokážu dostat žádné vysvětlení, protože se mi ta zatracená slova lepí na jazyk. Vysrкну zbytky pití, ale výmluvy mi stejně zůstanou přilepené v puse.

Věřil by mi někdo, kdybych řekl, že jsem se snažil všechno zlepšit? Že se princ Nicholas, hvězda novinových titulků, pro jednou snažil udělat něco správně a svébytně poetickým způsobem všechno poslal ještě víc než obvykle?

Tisk by mi to nevěřil. Co Kris?

„Tak o co ses teda snažil?“ zeptá se Kris pomalu. „Natřít to tátovi za to, že tě donutil začít se zaučovat?“

Pozoruju jeho výraz a rozechvěle se nadechnu. Dostanu ze sebe ta slova, protože pokud je nedokážu říct vlastnímu *bratrov*i, vysvětlit mu, co jsem chtěl udělat a proč jsem to udělal, pak...

Telefon položený vedle prázdné sklenice se rozezvoní.

Jsem celkem v šoku, že si s tímhle hovorem dal tak načas.

Kris po telefonu sáhne a podá mi ho. „Zvedni to.“

Normálně bych se s ním začal hádat, protože on ví, co po mně chce, a já vím, že to ví. Ale ve vzduchu pořád visí jeho tón a všechna ta vodka v mém krevním řečišti proti strachu, který mi jiskří v hrudníku, nijak nepomáhá.

Zvednu to a strčím si telefon mezi rameno a ucho. „Čau, tati.“

„Nicholasi. Přijdeš domů a pomůžeš s nápravou téhle situace. *Okamžitě*.“

Škrábu na skvrnu na barové desce. „Nevím, jestli by moje přítomnost něčemu pomohla.“

„Nejsi v pozici, abys rozhodoval, co by pomohlo nebo nepomohlo,“ řekne táta vyrovnaným hlasem. „Naši zaměstnanci už pracují na rozklíčování toho, co jsi provedl, a ty budeš u toho, abys ukázal, že ti na téhle *chybě v přepravě* nesmírně záleží a že chápeš závažnost takového pochybení. Takové chování je v jakýchkoli respektovaných kruzích považováno za ostudu...“

Můj mozek si zase začne prozpěvovat *R-E-S-P-E-C-T*. Stačí ovšem jeden pohled Krisovým směrem a hned se zase začnu soustředit na ten hovor.

„... ale ze strany Vánočního prince je hanebné rozhodně.“

A tady to máme. Bod, ke kterému se veškeré rozhovory s tátou vždycky neodvratně stočí.

Zbytek jeho slov se mi ale do mozku vsakuje pomalu, jako tekutina, která se snaží být absorbována příliš nacucanou houbou.

Nechce, abych napravil, co jsem provedl. Chce, abych za to přijal odpovědnost. Chce, abych se tam nechal vyfotit. Abych pózoval a usmíval se a podpořil jakoukoli smyšlenou historku, kterou si pro Sváteční tisk vycucá z prstu, aby nám před ostatními svátky a jejich lidmi zachránil reputaci.

Vztek ve mně vzplane náhle a jasně. Nemělo by mě překvapovat, že to zase dělá, jenže překvapilo, a teď jsem nasranej.

„No jasně, budu tam, než bys řekl švec,“ vyštěknu. „Nemůžu dopustit, aby si paparazzi mysleli, že se snad přiměřeně nekaju. Stejně jako u celé té habaďury se zácvikem – musím je začít přesvědčovat, že nejsem totální packal, ať už je to sebevětší lež.“

„Tvůj zácvik nebyl *podvod*,“ namítne táta. Fakt, že jsem totální průšvihář, nechá být a to, že se tomu vyhne, jen potvrdí pocit v mém břiše, který se usilovně snažím vyignorovat. „Už bylo dávno na čase, abys ve Vánocích převzal vedoucí úlohu. To, že ses rozhodl z příležitosti, kterou jsem ti dal, nic nevytěžit, mě jen utvrzuje v tom, že jsem měl pravdu, když jsem ti nevěřil.“

„Už zase,“ dodám bez přemýšlení.

„Cože?“

„Zase jsi mi nevěřil.“ Jsem tak opilý, že mi přijde jako vynikající nápad tohle vytáhnout. „Tohle nebyl můj první zácvik, vzpomínáš?“

Chvilí mlčí. Pamatuje si to? Musí si to přece pamatovat. Byl jsem fakt mladej, ale to on taky. Ukázal mi glóbus, na kterém sledujeme radost a kouzla a dárky a *všechno*, a mávl nad ním rukou, jako by mi právě daroval celý svět.

„*Tohle jsou lidi, kteří nás potřebují,*“ řekl mi. „*A myslím tím nás, Nicholasi, tebe a mě. Jednoho dne bude tvým úkolem dělat svět šťastným.*“

I po letech je ta vzpomínka z mnoha důvodů, které si odmítám připustit, zatraceně silná. A když na to všechno teď pomyslím, nenávidím se za to, že jsem si ji tak dlouho hýčkal.

„Jo, vzpomínám,“ odpoví táta. Je to v jeho hlase snad... něha?

Hele, můžu snad bejt naštvanej a plnej naděje najednou, no ne?

Když si odkašle a pokračuje, je to jako hromadná srážka pěti aut: „Byl jsi tehdy dítě. Je to minulost. Jediné, na čem záleží, je *přítomnost*, a *právě teď* jsi mě zklamal.“

Nemělo by to bolet. To, že někoho zklamávám, tvoří tak osmdesát procent mé osobnosti.

Ale asi na vteřinu se nedokážu pořádně nadechnout.

Táta si mě drží od těla už léta od toho dětského zasvěcení, po němž jsme se nikdy nedostali moc daleko, kvůli jeho vlastním problémům a později kvůli mé *špatné pověsti*. Ale něco na tom, že jsem v půlce své vysokoškolské kariéry, ho zjevně podnítilo k akci: bylo načase, abych to *v létě začal brát vážně*.

Nechal mě začít se zaučovat pod různými vedoucími oddělení na Severním pólu, což zpočátku znělo... skvěle, abych byl upřímný. *Zapojit se do dění*, vidět, co se děje za tou PR mlhou, kterou táta tak vytrvale vypouští. Tahle naděje se rychle zhroutila tváří v tvář tátovým varováním, že se rozhodně nesmím ničeho ani dotknout. Prostě dělej přesně to, co ti vedoucí oddělení řeknou, Nicholasi, poslouvej jejich pěkné vysvětlování, co která skupina dělá, a usmívej se na fotky, aby některé titulky byly pro jednu slušné. *Král Claus se snaží dostat prince Nicholase do láte: Pane bože, je dobrý nápad pouštět ho k těžkým strojům?* Zácvik byl jenom zástěrka, stejně jako všechno ostatní. Nechtěl, abych něco doopravdy *dělal*. Byla to bouda, která měla posloužit ke zlepšení naší pověsti jakožto toho největšího, nejlepšího, *bla bla bla kecy kecy kecy*. Jsem unavený a opilý

a toho, co jsem udělal, kurva lituju víc, než dokážu vyjádřit slovy, a to, že to *nedokážu* vyjádřit slovy, mě nutí chrlit ze sebe to jediné, co mě zrovna napadne.

„Máš pravdu. Neměl jsi mi věřit. Protože jsem se snažil lidem *pomáhat*, ne dělat to, co kurva normálně děláš. Zajímá tě vůbec, o co jsem se snažil?“

„Je mi jedno, co jsi zamýšlel, Nicholasi, protože výsledkem je *ekonomický kolaps*.“

Do žaludku mi klesne tíha, která zadusí můj hněv tak náhle, že se až zajíknu jeho náhlou nepřítomností. Táta mluví dost nahlas na to, že nás Kris slyší oba, usrkává svoji vodu a pozoruje mě už míň nasraně a spíš soucitně.

„Já...“ Chytnu se za kořen nosu a pokouším se dýchat. „Já ne...“

„Jediný způsob, jak můžeš a *chceš* přispět k vyřešení téhle nepříjemné záležitosti, je *být tady* a nabídnout svou podporu. Ještě nikdy v historii naší rodiny nezneužil Vánoční princ naši magii takovým způsobem. Nikdy...“

„Já ji nezneužil. Chtěl jsem...“

„Dostal ses do databáze nesplněných vánočních dopisů a splnil jsi všem dětem v hlavním městě Nové Koah všechny jejich nesplněná přání. Možná jsi jim v tu *chvíli* udělal radost, ale vůbec jsi nepřemýšlel nad důsledky. Ty totiž o dlouhodobých dopadech svých činů nepřemýšlíš nikdy.“

Vidím záři obrazovky počítače, ke kterému jsem usedl po celém dni, kdy jsem se nechal vozit po různých odděleních s houfem novinářů za zády. Nic, co jsem ten den udělal, nebylo upřímné, všechny emoce byly předstírané a celé to bylo tak *falešné*.

Tak jsem se vrátil k dopisům, protože ty skutečné jsou. To bylo jediné spojení se *skutečnými* dětmi a vnějším světem, který věří v naše kouzlo.

Neměl jsem v plánu něco udělat. Jen jsem chtěl... *něco*.

Chtěl jsem a pořád chci a v hrudi mám bolavou, prázdnou díru.

Milý Santo, stálo v jednom dopise, moje máma letos přišla o práci...

Milý Santo, babička říká, že si nemůžeme dovolit nové boty, tak bys nám možná mohl pomoci...

Milý Santo, tatínek odešel a myslím, že se tentokrát nevrátí...

Když vedoucí oddělení mluvil s novináři o tom, jak si dopisy zakládají, aby mohli porovnávat, jak se věci, o které děti žádají, vyvíjejí, a každoročně na jejich základě vyhodnotit nejlepší jednotlivý dárek pro každé jednotlivé dítě a tak dále, přestal jsem tomu věnovat pozornost, protože to jako vážně? Všechny tyhle srdcervoucí příběhy, a nakonec si většina dětí řekne o PlayStation nebo plyšáka, což jim rodiče nevrátí, ale kurva, vždyť my jim přece všechny ty materiální věci, o které si řeknou, můžeme dát, no ne?

No, zřejmě nemůžeme.

Když se dostanete do databáze Severního pólu a vyberete si náhodnou malou zemi – díky bohu, že jsem to omezil na jedno město na jednom malém místě, a nevzal útokem rovnou celý svět – a nasměrujete kouzlo Vánoc, abyste vyhověli každému nevyřízenému dopisu od každého dítěte v tomto městě, způsobí to... problémy.

„*Miliony dárků*,“ křičí táta. „Mnohé z nich *se v červnu* objevily v domech lidí s lístečkem, že jsou od Santy. A kromě samotných dárků dostaly tisíce lidí přemrštěné sumy peněz přímo na účty. Zaplavil jsi jejich ekonomiku a vyvolal hyperinflaci a...“

„Tati...“

„... nepokoje, Nicholasi. Vánoční princ způsobil *nepokoje*.“

Přilepím oči k baru a přiměřu se nemyslet na důsledky toho, co jsem udělal. Na bolest, kterou jsem způsobil. *Nepokoje*.

Zpráva o tom, co jsem vyvedl, se shodou okolností objevila zrovna uprostřed Lilyiny narozeninové oslavy, takže moji autentickou zděšenou reakci zvětšil tisk, protože se mi podařilo dát najevo, že za to celé můžu já. A pak na mě Lily začala křičet, což bylo taky zvětčeno, spolu s mým velmi veřejným útekem, protože jsem *rozvrátil celou jednu zemi*.

Znovu se zaměřím na televizi. Jeden z titulků, který teď nade mnou běží, hlásá: *DOMNĚLÉ CHYBY V BANKOVNÍCH PŘEVODECH A PŘEPRAVĚ ZPŮSOBILY NEPOKOJE, OBČANÉ VYKUPUJÍ OBCHODY, MNOŽÍ SE KRÁDEŽE*.

Ať už Sváteční tisk vyrukuje s jakoukoli historkou, zůstane v našich magických kruzích. Skutečný svět si bude i nadále myslet, že tenhle příliv peněz a dárků byl způsoben technickými závadami ze strany různých přepravních společností a bank.

Milý Santo.

Tatínek odešel.

Myslím, že se tentokrát nevrátí.

Přeju si, aby máma měla na Vánoce nějaké peníze, aby se nemusela bát, že nám táta nepomůže, chápeš?

Snažil jsem se lidem pomoci. V tu chvíli jsem věděl, že jim pomáhám.

Ale taky jsem jim tím životy mnohem víc zkomplikoval.

„Jak...“ Odkášlu si a přeju si, aby mě malátnost způsobená vodkou opustila, ale připadá mi, že se jenom začíná zhoršovat. „Jak to napraviš...“

Táta mě ignoruje a pokračuje v řečnění a já se nechám vytočit jen asi na půl minuty. Nedokážu se mu teď postavit. Doslova.

„Možná jsi nevěnoval pozornost tomu, co se děje,“ řekne táta, „a skutečnosti, že naše svátky mají nakročeno k tomu, aby se staly celosvětově známějšími než kdykoli v historii. Šíření

našeho dosahu bude vyžadovat použití našeho kouzla a především dobrou pověst.“

„Přijde ti, že zrovna tohle je teď důležité...“

„Vánoce dominují příběhům, které se ve Svátečním tisku propírají. Je to zodpovědnost a *dar*, kterým jsi až příliš dlouho pohrdal. Všiml sis, jak se mluví o jiných svátcích? O Valentýnu, Dni svatého Patrika, dokonce do jisté míry i o Velikonočích – lidi je sotva berou vážně. *My* jsme ztělesněním celistvosti a radosti...“

„Tati...“

„... což znamená, že by bylo záhodno nepřivodit ekonomický kolaps malého národa kdesi na tichomořských ostrovech!“

„*DOST!*“

Nechtěl jsem křičet. Teda možná trochu jo, trochu, a Kris se na mě zamračí, tak nějak chápavě, a takový výraz si od něj kurva zasloužím. Lidi kolem se po mně taky ohlédnou a já se shrbím, přitisknu si telefon k hrudi a zašklebím se, než ho zase zvednu k druhému uchu.

Přivřu oči. „Přijdu domů. Přísahám. Jen mě nech vystřízlivět.“

„Ty jsi *opilý*?“ zařve mi táta do ucha. „Utekl jsi od téhle pohromy, kterou jsi způsobil, abys ses *opil*?“

„Jsem tu s ním.“ Kris se ke mně nakloní a promluví mi do ramene. „Nenechám Coala, aby...“

„*Nicholasi*,“ kontruje táta a Kris ucukne.

Kris si jako svůj hipsterský projev rebelie vybral neslušné vánoční oblečení a nespočet tetování, které pod zmíněným oblečením schovává. Já jsem si mimo jiné vybral tuhle přezdívkou. Byla příliš dokonalá na to, abych jí odolal, přímo v tom jméně, které jsem zdědil po tátovi. *Nick-coal-us*. Coal jako uhlí, chápete. Můj otec tuhle slastnou ironii nikdy nedocenil.

V porovnání s tím, co jsem provedl teď, se to zdá celkem jako žabařina, co?

Táta významně mlčí. Tak významně, že si dokážu naprosto přesně představit, jak ošklivě by se na mě díval, kdybych tam byl. Oči by měl celé temné a nejspíš by využil nějaké kouzlo jako zastrašovací taktiku – světla kolem by potemněla, teplo ta rázem prudce klesla. Kris a já sice s vánoční magií sem tam koketujeme, jsou to ale spíš kabaretní triky. Tátovo spojení s ní je úplně jiné kafe.

„Na tom, co děláš, záleží, Nicholasi,“ řekne mi táta. „Na tom, jak vypadáš před našimi lidmi a ostatními svátky, záleží. Všichni, kdo se podílejí na zpřístupnění Vánoc normálnímu světu, naši rodinu bedlivě sledují. To znamená *tisíce* lidí ve městě Severní pól, chápeš to? Co kdyby kvůli tvému příkladu přestali brát své povinnosti vážně? Jen za posledních několik desetiletí se Vánoce rozšířily do zemí, kam jsme se kdysi vůbec nemohli dostat. Každý svátek k nám vzhlíží.“

„K čemu jako?“ Dneska večer dostaly moje vnitřnosti zabrat a bolest, která obvykle jenom šumí v pozadí, teď hraje prim. „Vykreslujeme před Svátečním tiskem dokonalý obrázek, jméno rodiny Clausovy je bez poskvrnky a předstíráme, že jsme neustále dokonale šťastní kvůli jednomu jedinému zasranému dni, na který se zapomene hned, jakmile uplyne. To má být fakt všechno?“

„Vážně si myslíš, že tohle je všechno, co děláme?“

Ano. Ne. Kurva, neměl jsem mu to v tomhle stavu brát.

V uchu mi zavibruje další zasloužený povzdech. „Teď na vlastní oči vidíš, proč nepoužíváme své kouzlo ve větší míře. My přece šíříme radost. I kdyby všechno, co děláme, bylo tak lehkovážné, jak se ti zdá, co víc bys chtěl? Copak to nestačí?“

Jsem strašně ožralý. Fakt úplně pod obraz. A proto odpovím: „Nestačilo to k tomu, aby od nás máma neodešla.“

Všechny svaly se mi zatnou.

V telefonu je takové ticho, že mám pocit, že nejspíš zavěsil.

Když se znovu ozve, jeho tón je zcela bez emocí. „Tohle je poslední varování, které ti dávám. Už žádné průšvihy, žádná ostuda. Budeš dokonalým ztělesněním dědice Vánoc. Tenhle tvůj průser naštěstí zvládnou vyžehlit. *Přijď domů*. Tady nejde jen o tvou budoucnost, Nicholasi. Tady jde o budoucnost Vánoc. A dokonce i o budoucnost tvého bratra. Je nejvyšší čas, abys konečně přestal myslet jenom sám na sebe.“

Pak se ozve cvaknutí a hovor skončí.

Zalapám po dechu ve vakuu ticha, které mě obestřelo.

Ztuhle spustím ruku s mobilem dolů, otočím se na barové židli a pokusím se nasadit výraz, který by to celé trochu shodil. Protože tohle já přece dělám. Tohle celé byl jen další Coalův šprým, haha, další vzpomínka v dlouhé řadě mých obvyklých lehkovážných legrácek.

A Kris se... červená? Díky tomu mi dojde, že je tu Iris, a skrz tunelové vidění způsobené vodkou postupně zpracuju, že za ním stojí vážně ona.

Měl bych svého brášku před Lentorovic holkama varovat. Nic si s nima nezačíněj, kámo, protože... Co vlastně? To já jsem vztah s Lily posral. To ona by měla nejspíš odrazovat Iris od Clausovic kluků.

Iris má ruce založené na hrudníku a vypadá, že by chtěla být naštvaná, ale teď přemáhá lítost.

Na sestřiny narozeniny se vypravila v plné parádě a pořád je celá načančaná, z účesu se jí neuvolnil ani vlásek. Copánky má stočené do rozpustilých drdolů posázených fialovými dráhokami, které ladí s jejími třpytivě fialovými šaty. Myslím, že jsem ji v žádné jiné barvě nikdy neviděl, což je součást její pečlivě vytvořené image dokonalé velikonoční princezny, a to i v tomhle omšelém studentském baru.

Hrdlo se mi sevře, když se přinutím polknout. Měl bych Krisovi a Iris vysvětlit, proč jsem udělal to, co jsem udělal. Měl bych je poprosit o odpuštění. Měl bych udělat *něco, čím* bych jim vynahradil to, že jsem takový vůl, ale telefon mi v ruce připadá těžký jako olovo a v baru je najednou tak strašné horko, že se nemůžu pořádně nadechnout.

„Tak co říkal?“ zeptá se Kris opatrně, jako by se snažil uklidnit vyděšené zvíře.

„Jsi v pohodě?“ dodá Iris.

Skvěle. Lítost a ostražitost.

„Nic. Jsem OK,“ zalžu a strčím si mobil do kapsy. „Jakmile vystřízlivím, jdu domů. Jenom potřebuju na chvíli na vzduch.“

„Coale.“ Kris se zvedne ve stejné chvíli jako já, ale já na něj mávnu a ze všech sil se snažím zamaskovat tu zatracenou paniku.

„Dejte mi vteřinku, jo? Hned budu zpátky.“

„Ale určitě,“ řekne mi Kris důrazně. „Nenuť mě, abych tě zas někde naháněl. Půjdeme domů spolu.“

„No jasně, jo. Slibuju.“ S tím zamířím k hlavním dveřím z baru.

Stačí mi však jediný pohled z okna, z něžž je vidět na chodník před barem, a ztuhnu.

Normální svět ještě nepřišel na to, jak se můj táta během jediné noci dokáže dostat do „každého domu po celém světě“. Pravda není zas tak vzrušující: může za to kouzlo. Stohlavý personál samozřejmě taky není na škodu, ale je to hlavně tou magií. Jeden způsob je, že vezmeme větvičku jmelí, zapícheme ji do horní části dveřního rámu a: voilà! Rázem máme portál, kterým se v mžiku přemístíme, kamkoli si zamaneme.

Což je taky způsob, jak se sem Sváteční tisk dostal stejně rychle jako já, jakmile zjistil, kam jsem se poděl. Většina

svátků má nějakou formu dopravní magie. A uvědomuju si, že jsem dost předvídatelný, jak se nechal slyšet Kris, protože jsou tu minimálně tři další sváteční reportéři, a jestli mě uvidí, jak mířím ven, budou okamžitě připravení vyfotit cokoli, co udělám nebo neudělám, a roznést ty snímky po všech bulvárních plátcích. Rozpoznávám jejich jmenovky a *sere mě*, že je vídám tak často, že je poznám i jen při zběžném pohledu skrz špinavé okno: jeden je z *Vánočních listů*, což je médium, které se věnuje pouze Vánocům, zatímco další dva jsou ze *Svátečního věstníku* a *Svátků24*, což jsou obecnější periodika, které obtěžují – chci říct, *pokrývají* – výstřelky mnoha různých svátečních vládnoucích rodin.

Nemalou část našeho kouzla tvoří to, že jsme odděleni od běžného světa, a to se týká i internetu – takže zatímco normální lidé mohou vidět naše fotky, jediné, co se dozvědí, je, že jsou na nich příslušníci cizího královského rodu. Neuvidí popisky ani naše jména ani to, kdo jsme.

Což ovšem neznamená, že ze mě tohle všechno pomalu, ale jistě nevysává život.

Titulek: *Princ Nicholas utápí žal v alkoholu, místo aby přiložil ruku k dílu, ale co bychom od něj taky čekali.*

Otočím se k Iris a Krisovi. „Budu vzadu.“ A zmizím, než stihnou odpovědět.

Vrhu se do chodby vedoucí k záchodkům, obejdu dveře označené jako sklad a strčím do jiných označených nápisem POUZE PRO ZAMĚSTNANCE. Jak vím, že tyhle dveře vedou do zadní uličky? Díky svému prvnímu týdnu v prváku, falešné občance a jednomu příliš velkému panáku tequily.

Ulička za barem je díkybohu prázdná, po levé ruce mám její slepý konec a napravo se otevírá na hlavní ulici. Noční vzduch mě nedusí o nic méně než ten uvnitř, letní horko zachycuje vlhkost z nedávného deště, ale já se přitisknu zády k cihlové zdi

a dýchám, jako by mi to mohlo pomoci vybalancovat své místo na vratké stupnici mezi *Všechno je úplně v pohodě* a *Hahahaha-hahahahaha* a *kurva*.

Většinou to začíná tím, že mě napadne, že něco bude děsná prdel, jenže pak se dám do díla a v tu chvíli už neexistují žádné racionální důvody, které by se dokázaly probít betonovým pláštěm kolem mého mozku.

Ale tentokrát?

Chtěl jsem udělat něco skutečného. A bylo to snadné. Snadno jsem se dostal do databáze, snadno jsem nastavil doručování dárků mimo sezónu. A snadné bylo i dělat jako by nic a zamířit na Lilyin večírek, a já byl *šťastný*, protože jsem projednou udělal něco dobrého, a to byla kurva velká změna.

Byl jsem tak arogantní. Byl jsem si tak *jistý*, že jsem konečně udělal něco, čím jsem rozdával radost.

A pak se začaly objevovat zprávy o kolapsu Nového Koah, které přišly samozřejmě s naprosto dokonalým načasováním.

Nemůžu uvěřit, že jsem na tatku vytáhl to s mamkou.

Dveře vedle mě se rozletí dokořán a já vyskočím snad půl metru do vzduchu.

V těle mi ještě pořád koluje spousta vodky, takže mám problém zaostřit – v uličce o pár metrů dál bliká jenom jedno světlo, které osvětluje nějakého hubeného, drobného týpka.

Nejdřív mě napadne, že je to paparazzi, ale nemá foťák ani jmenovku. Má na sobě černé tričko a znepokojivě těsné černé skinny džíny a můj zmatek se rázem rozptýlí, protože něco podobného měl na sobě i barman, ne? Pak si vzpomenu na ceduli POUZE PRO ZAMĚSTNANCE, kolem které jsem se prohnal, a obrátím oči v sloup.

„Do hajzlu. Pardon.“

Ten kluk ze sebe vyrazí překvapený zvuk, zní to skoro jako smích. „Co to?“

Na to, že je menší a drobnější než já, má hluboký hlas, a když vysloví ta dvě slova, spustí se vlna otřesů, která mě rozechvěje až v žaludku, ozvěna, která by mu mohla vydělat hotové jmění, kdyby se dal na ASMR.

Vytrhnu se z transu, který ten hlas způsobuje, a ramenem se opřu o zeď uličky. „Že se omlouvám. Což bych se měl evidentně naučit říkat, protože slovo dlužím spoustě lidí. Vlastně, buď tak laskavej a stoupni si do fronty, díky moc.“

Mrkne na mě, pořád ještě trochu vyplašeně. „Ehm...“

„Není moc dlouhá.“ Přitisknu si dlaň na spánek. Uličku, která kolem mě rotuje jako vnitřek filmového válce, to ovšem nezastaví. „Ne, to jsou kecy. Je to vlastně pekelně dlouhá fronta. Budeš se mačkat za mým věčně zklamaným otcem, mojí *bývalou* přítelkyní, které jsem zničil narozeninovou oslavu, a lidmi, kteří...“

Zarazím se.

Je to nejspíš normální kluk a já mu nemůžu přiznat, co jsem udělal. Stačí, že jsem to všechno vyklopil na Lilyině oslavě způsobem, který mě vykreslil jen jako floutka a nezodpovědného pitomce – a táta mi dal jasně najevo, že ať už se vzápětí vytasí s jakoukoli zástěrkou, půjde mu spíš o to, abych si zachoval tvář, než abych se přiznal k tomu, co jsem provedl.

Což je úplně scestný. Měl bych za to nést vinu.

Ale to udělám tím, že se ukážu doma a budu tam stát jako tvrdé y, zatímco to za mě budou jiní lidé žehlit.

Bože, to je ubohost.

Zavřu oči, trochu se zakymácím a uchechtnu se. „Zažil jsi někdy takovou tu chvíli?“ Rty mi už úplně znečitlivěly. „Že sis myslel, že děláš dobrou věc, že sis byl kurva jistej, že děláš *fakt dobrou věc*, jenže ti to pak celé tak spektakulárně vybuchlo do ksichtu tak, že bys mohl své pyrotechnické

služby nabízet no... ehm, kurva. Těm zmrldům. Lidem, co podporují válčení a vysávají z něj prachy prodejem zbraní a podobnejch sraček.“

Ten kluk mi na to nic neřekne.

Sklopím pohled. Měl by aspoň prchnout zpátky dovnitř nebo mi vynadat za to, že jsem použil vchod pro zaměstnance. Místo toho tam ale jen tak stojí zahalený stíny. Jeho rovné lesklé černé vlasy jsou po stranách kratší, ale nahoře dost dlouhé, takže mu několik pramenů spadá do čela, a dívá se na mě se zdviženým obočím a těma nejkulatějšíma, nejsoustředěnějšíma očima, jaké jsem kdy viděl. Najednou mám pocit, že být objektem jeho pozornosti je štěstí. Moje ochablé svaly se díky tomu napnou. Moje točící se, opilá mysl se na něj upne, zakotví a já se na něj zamračím, protože v tu chvíli nejsem schopný žádného jiného výrazu tváře.

„Jsi opilý,“ poznamená a těma očima mě sjede od hlavy až k patě.

„Myslí ti to.“

Znovu se mi podívá do očí. „Ale s překupníkama zbraní se radši nezahazuj.“

„To jsou oni!!! Překupníci zbraní. A kurva.“ Lusknu prsty. Nebo se o to aspoň pokusím. Ruka už mi úplně neslouží a dopadne to tak, že se nehtem palce škrábnu do ukazováčku.

Moment. To má být...?

No jasně že jo. Na rtech mu pohrává lehký úsměv.

Volá – přitahuje – ne, *strhává* to mou pozornost k těm rtům. A najednou tu jsou, *ty rty, lákají mě tamtím způsobem*, a mě někde v koutku mysli napadne, že bych se na toho zbloudilého zaměstnance baru neměl takhle dívat, ale nemůžu si vzpomenout proč.

Aha. Protože jsem právě dostal kopačky. Existuje nějaké moratorium na flirtování po rozchodu? No, rozhodně by mělo

existovat moratorium na flirtování po rozpadu ekonomiky celého jednoho státu.

Takže těm rtům řeknu „To není vtipné“ a zamračím se ještě víc, jako by to byla jejich vina.

Přízrak úsměvu nezmizí. „Jasně že ne.“

„Ne, fakt není. Já legraci poznám. Já *jsem* třeskutě vtipný. Ale tohle? Tohle fakt sranda nebyla.“

Jedno obočí se zvedne. Čeká. Na to, až budu mluvit dál?

Jasně, proč sakra ne. Protože si o tom najednou potřebuju promluvit, potřebuju to ze sebe dostat, a on je tady, a možná že je tu blázen on, protože by mohl odejít, ale neudělá to.

Sakra. Že by fakt byl ze Svátečního tisku? Ale ne. Na bulvárního novináře je až moc sexy.

Takže se přistihnu, jak mu vyblíju celý smutný příběh, jako by mě někdo vystrnadil z vlastního těla a já se mohl jen dívat, jak si tu vylívám srdíčko úplně cizímu člověku.

Tohle je oficiálně velká červená svítící ozdoba na vánočním stromku Charlieho Browna, kterým je můj život.

„Stejně bylo od začátku jasné, že tenhle večer bude stát za hovno, protože jsme se s Lily chtěli po večírku bez ohledu na to rozejít – jen jsme museli vydržet poslední noc kvůli fotkám pro tisk. Chápeš? Ale minulý týden... *hele, fakt jsem se snažil*, což byla asi na tom všem ta největší kokotina. Takhle to vypadá, když se snažím. A já... moje rodina má zdroje, víš?“ Proč od něj pořád chci nějakou reakci? Začal jsem přecházet sem a tam. „A nikdy jsme je nepoužili na nic, co by lidem skutečně pomohlo. Tak jsem to udělal sám. A všechno to jenom *exponenciálně* zhoršilo, ale samozřejmě se to všechno muselo provalit zrovna během tohohle večírku, takže si k tomu, že mi došlo, jak moc jsem lidem posral život, přidejme ještě velmi veřejný rozchod, a ne, nic na tom není k smíchu. Ani trochu. Do prdele.“

Zhroutím se ke zdi v uličce a mnu si obličej ve snaze vrátit si do tváří cit.

A teprve teď si uvědomím, že mám na sobě pořád tu *zasranou lososovou košili*.

Kluk nasadil podmračeně zamyšlený výraz, jako by nemohl přijít na to, jak se mu stalo, že tu stojí a poslouchá, jak mu cizí člověk vypráví o svém katastrofálním večeru, ale poznámky si nedělá, takže nakonec fakt nejspíš z tisku nebude. A vypadá... skoro smutně? Zachmuřeně. Skoro jako by to chápal.

Což je šílenost. Jsem fakt na sračky.

Uboze mávnu rukou. „Tohle bych ti neměl vykládat.“

„Ne. Chápu to.“

Obličej se mi zkroutí do tázavého výrazu.

Odvrátí zrak, jeho nepřítomný pohled mě niterně přitahuje a já se dopotácím o krok blíž, jednou rukou se opřu o zeď, protože ulička se mi na okraji zorného pole pořád vlní. Na můj pohyb nereaguje, zdá se, že je ztracený v myšlenkách.

Pak zvedne bradu a podívá se na mě. „Někdy můžeme mít pocit, že máme ty nejlepší úmysly,“ zašeptá, „a stejně způsobíme katastrofu.“

Jeho syrovost mě láká jako návnada na vlasci, a než to stihnu zastavit, řeknu: „Jenom se chci cítit dobře. Cítit se *opravdově*.“ Zním stejně křehce, jako zněl jeho hlas, zbavený jakéhokoli předchozího sebemrškačství, obnažený až na dřev. Úplně znehybním.

Jeho pohled mě přišpendlí na místě a zabrání mi utéct zpátky dovnitř, abych se vyhnul nepříjemné realitě.

„Nevím, jestli by cílem mělo být cítit se dobře,“ řekne pořád tím křehkým, rozbolavělým tónem. „Možná bude realističtější soustředit se na maličkosti. Každý den na jednu věc, která není zkalená smutkem. Krůček po krůčku, dokud nezačneš znovu budovat základy, které jsou poničené. Protože právě to

je štěstí ve své podstatě. Jsou to základy. A základy nikdy netvoří jedna jediná věc, je to spousta maličkostí, které jsou vzájemně propojené.“

Je to hezký koncept. Ale: „Nikdy jsem nezažil, že by malé věci měly dlouhodobý dopad. Roztříští se, jakmile je něčím jen trochu zatížíš.“

„Možná jsi kladl váhu na nesprávné věci.“

„A co jsou ty správné?“

Jeho úsměv se změní. Je to takový ten potlačovaný úsměv, který se nešíří do žádné další části jeho tváře, spíš taková automatická reakce než emoce.

„Teda,“ oduší. „Tohle je na pokec v uličce za barem strašně filozofické.“

„Počkej.“ Zvednu ruku. Jenže on se otočí ke dveřím, střetne se s mou rukou a moje prsty se samy od sebe obtočí kolem jeho paže.

Zastaví se. Napůl odvrácený, moje ruka vede přes jeho hrud'

„Co jsou ty správné věci?“ zeptám se znova.

Dívá se na mě, zorničky se mu pohybují sem a tam, zatímco se mi dívá do očí. Pak si olízne rty a mě omráčí lesk vlhkosti na jeho spodním rtu, rychlý záblesk jeho růžového jazyka.

Měl bych ho pustit. Jsem okouzlený slovy, která z něj vycházejí, jako *štěstí* a *základy*, a nedokážu se soustředit na nic jiného, dnešní pohroma mizí kdesi v koutku mojí mysli a všechno se smrskne na tenhle okamžik. Ne, na něj, a já nedokážu říct, jestli to vůbec cítí taky, nebo jestli pod tlakem sebelítosti a opilosti přeháním.

Vzduch je nabitý elektřinou a těžký a já si zprvu myslím, že jsem to doopravdy neudělal. Ale najednou cítím ústa, ústa a jazyk a ty rty na mých, takže jsem to udělat musel, a já roztaju. Jeho prsty se mi zanoří do vlasů a jsou teď moje kotva, jeho tvář pod mou, chuť limonády v jeho ústech, ale i něco jiného,

něco oslnivě *mužského*, a v žilách na krku a konečcích prstů mi pravidelně bubnuje tep.

Jeho ruka se sevře v pěst na mém boku a jeho jazyk se vymršťí, aby se střetl s tím mým. Vyjdu mu vsťříc, nasaju ho a odměnou mi je zvuk, který se ozývá z jeho hrdla – zasténá. *Sténá* a můj bože, cítím ty vibrace až v klenbách svých nohou.

Vedle nás se ozve kovový skřípot a realita zdvořile zatuká na stěnu mé opilosti a zamručí, *že se dveře do baru otevírají*, a já se vynořím zpátky do tohoto světa, jako by mě někdo hodil do ledové lázně. Bar. Paparazzi. Rozchod. Katastrofa, kterou jsem vytvořil.

A já se tady líbám s úplně cizím člověkem, místo abych se aspoň trochu snažil.

Prudce od toho týpka ucuknu, ale to už se on ode mě taky odtrhne, bleskově se otočím s rukama nataženýma před sebe a uvidím, jak se ve dveřích objeví Iris.

„Do prdele,“ řeknu, protože ta, od které jsem před chvílí dostal kopačky, byla její ségra. To mě při tomhle vážně musí přistihnout zrovna ona?

Iris zamrká, její oči se přizpůsobují šeru v baru, a když se zamračí, je to ustaraný výraz, ne obviňující. „Už jsi tu celkem dlouho, ne? Jsi v pohodě?“

„Jsem...“

Otočím se. Ulička je prázdná a já se znovu otočím, což znovu rozpoutá vír cihel, a já se popadnu za spánky. Bolest se mi přelévá do zátylku a rty mám ještě pořád měkké a teplé a...

Co se to sakra právě stalo?

Znovu se otočím. Není možné, aby se z uličky dostal tak rychle, ledaže by fakt rychle odsprintoval na hlavní. Bože, to jsem ho fakt tak vyděsil?

„Ten kluk,“ vykoktám. „Byl... byl přímo tady.“

Iris na mě upře nevzrušený pohled. „Kluk.“

„Přísahám! Iris, byl tady. Kam se poděl?“

„A ty by ses teď určitě radši vydal hledat toho záhadného týpka, než abys snědl, co sis nadrobil, co?“

„Ne! Ne. Tak jsem to...“

Byl snad pouhým výplodem mé fantazie? To snad kurva ne, *pořád ho cítím v puse.*

Byla tahle interakce další věc, kterou jsem dneska večer poslal?

Ani jsem se ho nezeptal, jak se jmenuje.

Ať je kdekoli, a *ať už se jmenuje jakkoli*, teď je v téhle uličce se mnou jenom Iris, ale za dveřmi klidně mohl být někdo z tisku. Musím víc myslet, musím se *změnit*. Dát se trochu dohromady. Být kurva dospělák.

„Promiň,“ zamumlám k Iris.

Těsně před tím, než se zlomím v pase a pozvracím jí boty.

Iris a kluci Clausovi

IRIS

našels toho svého pana záhadného coale?

ne. barman tvrdí, že tam nikdo takový
nepracuje a že ani neviděl nikoho
takového vejít

IRIS

to mě moc nepřekvapuje. většina lidí není schopná duchy
vidět.

BYL OPRAVDOVEJ IRIS

KRIS

No, radši bys měl doufat, že to fakt duch byl, jinak hrozí, že sis
vyžil srdíčko někomu ze Svátečního tisku (a následně mu strčil
jazyk do krku).

krásně řečeno, děkuju
no, pokud se provalí podrobnosti
toho příběhu, dozvíme se to, co
kurvaaaaaaa

IRIS

dovol mi tě kapku rozptýlit

prosím

IRIS

dospěla jsem k rozhodnutí, že je na mě a na Krisovi vymyslet pro
Coala vhodný trest

KRIS

Mučení brášky mi vždycky šlo. Máš už v hlavě něco konkrétního?

personál tu situaci s dárky dostal pod kontrolu dřív, než došlo k jakýmkoli skutečným škodám
při nepokojích nebyl nikdo zraněn
a loupeže byly vyřešeny
vyděsil jsem pár lidí, ale
bože, žádné „ale“
v žádném případě mě nemůžete potrestat víc než trestám sám sebe

IRIS

nemluvím o trestu za tohle
poblil jsi mi moje nejoblíbenější louboutinky, ty zmetku

asi před minutou jsem ti poslal číslo
objednávky těch nových, které si mě
donutila ti koupit

IRIS

jo, ale rozhodla jsem se, že to nestačí

aha takže teď mě hodláš mučit
pod tou tvou nablýskanou jarní fialovou
slupkou bije srdce chladnokrevného
mafiánského bosse

KRIS

Na to ses mohl klidně zeptat mě, řekl bych ti to.

fajn, dělejte si, co chcete, vznešeně přijmu jakýkoli trest, který mi vy idioti ušetříte, protože jsem očividně v téhle zkurvené trojičce nejdospělejší

IRIS

to tvrdíš teď

ale budeš to říkat i tehdy, až nechám Krise vybrat ti ten nejhnusnější vánoční svetr, který budeš muset nosit každý den svého prvního měsíce třetáku na Yale
ani ne každý den jiný svetr, jen pořád ten samej hnus dokola

KRIS

TOHLE JE GENIÁLNÍ

počkat

KRIS

OK, mám jeden, co svítí, jeden, co má na sobě našito asi půl kila zlatého vánočního řetězu, a pak jeden, který je neonově žlutý a jsou na něm dva šukající sobíci.
Ale tak jako vkusně.

IRIS

ten žlutej s vkusně šukajícími sobíky
zjevně

samozřejmě dokážu docenit humor-
nost vánočního trapna, navíc v srp-
nu, ale proč proboha zrovna vánoční
motiv?

IRIS

protože víme, že tě to prudí, a trest musí bolet

hele, vánoce mě zas tolik neprudí
ale jenom počkejte, v té době budete oba taky zpátky na škole a to mi dává spoustu času, abych zosnoval odvetu

IRIS

odplatu za důsledky tvých vlastních činů?

to ty ses rozhodla nasměrovat nezastavitelnou lavinu kanadských vtípků proti mé skálopevné osobnosti
oplatím ti to stejnou mincí, zejména proto, že jsem právě utratil skoro litr za tvoje nové boty

KRIS

LITR???

jo za JEDEN PÁR
fakt mi to otevřelo oči, jinak bych ti normálně jen poslal nový pár pomocí vánočního kouzla a za chvíli už bych si na to ani nevzpomněl, takže díky za další nálož výčitek svědomí
iris
takže fakt nevím, proč bys mě trestala ještě VÍC

IRIS

protože první pár jsem si koupila za prachy z mojí debilní brigády na škole

máš vůbec ponětí, kolik hodin jsem musela v bistru patlat sendviče, abych si na ty boty našetřila

KRIS

Jo, sakra, máš naprostou pravdu. Ten trest pořád není dostatečný.

... vy jste vůbec nepochopili, co se vám snažím říct

POKOUŠÍM SE VÁM SDĚLIT, že vy dva byste si měli sakra dobře rozmyslet, jaké peklo mi ze života uděláte
vrátí se vám to totiž desetinásobně

IRIS

tomu se, broučku, říká prázdná výhrůžka, vzhledem k tomu, že jsi slíbil, že odteď už budeš hodný hošík a přestaneš dělat vyloženiny

KRIS

Tyjo, Iris, úplně jsem slyšel, jak ten mikrák třísknul o zem.
HA. Coal nemá co říct.

IRIS

Že by se nám fakt povedlo zavřít mu klapáčku?

KRIS

Coale, no tak. Nevyváděj.

Počkej, promiň, chtěl jsem říct:

Jen pozor si dej.

IRIS

a nevyváděj

KRIS

Počkej, jak je to dál?

Já radu ti dám, místo pláče se směj.

IRIS

Jo aha my zpíváme koledu?

já jsem se mu jenom snažila říct, aby se přestal chovat jako malej harant

přijímám podmínky svého trestu
a slavnostně přísahám, že na vás ne-
vykonám jakoukoli odplatu, ať už
bude jakkoli zasloužená.

KRIS

Tato konverzace je právně závazná.

Táhněte do háje, vy dva.
Odted' jsem to jen já a můj hnusnej
vánoční svetr proti zbytku světa.

KAPITOLA DRUHÁ

O rok a půl později Vánoční prázdniny, poslední ročník univerzity

Jsem poslední člověk na koleji. Nikdo z mých tří spolubydlících tu nezůstává po celý rok, takže už tu není nikdo, kdo by mě viděl, jak se rozvaluju na gauči v našem společném obýváku a snažím se v duchu přenést na pláž v Karibiku, protože jeden z kluků říkal, že právě tam bude prázdniny trávit.

Vážně bych se tam mohl teleportovat, kdybych si vyčaroval trochu jmelí a zastrčil ho do zárubně dveří. Ale všechny ty myšlenky na Karibik mě vedou jenom ke vzpomínce na nepřilíš nadšenou zprávu s přáním veselých Vánoc, kterou jsme s Krisem minulý týden na americké Děkuvzdání dostali od mámy, což je mimochodem skvělé načasování. Text byl doplněný její fotkou, kde stojí po pás v moři a ani neusmívá. Je to taková ta zinscenovaná influencerská fotka v bikinách. Jak ji vůbec napadlo, že by její synové chtěli vidět zrovna *takovou* fotku? Vzpomínka na ni spolehlivě zničí jakékoli pohodové plážové snění.

Vždycky se tam můžu ukázat. Každé její pozvání je ověčené pasivně-agresivním pocitem viny, takže vím, že by jakoukoli návštěvu velice ráda využívala jako vydírací municí až do konce mého a Krisova života. „*Tvůj bratr za mnou konečně přijel. Pročpak jsi nepříjel ty, Kristophere? A Nicholasi, byl jsi*

tu jenom týden. Děti, které své mámy milují, jezdí na mnohem delší návštěvy.“

Mohl jsem zůstat ve škole. Mohl jsem předstírat, že sportovní centrum, kde pracuju, čelí přílivu studentů, kteří nejeli na prázdniny domů, a bylo potřeba, abych si vzal pár směn navíc.

Na stolku mi zabzučí telefon. Zabořím si dlaně do očí.

Jasně, kdybych dal přednost své práci za minimální mzdu ve sportovním centru před povinnostmi Santova dědice, určitě by mi to prošlo.

Táta říkal, že letos učiní oznámení.

A že to bude něco velkého.

V nejlepším případě se teprve rozhodne, jakou roli pod jeho vedením převezmu, až na jaře dostuduju. Ale takové rozhodnutí by si přece nezasloužilo ty šílené tajnosti kolem *velkého oznámení*, ne? Nechal by svoji asistentku, aby mi poslala textovku s podrobnostmi, zvláště s ohledem na to, že jsem se na jakékoli skutečné zapojení do chodu Vánoc vysral – a táta by se tak navíc vyhnul náporu bulváru, takže by se nikdo nedozvěděl, že mě vzal zase do učení, dokud bych se neosvědčil.

A co v nejhorším případě? V hlavě se mi už týdný honí různé možnosti. A nic z toho, co mě napadlo, se mi ani trochu nelíbí. Proto tady ležím na zatuchlém gauči, který je cítit pivem – tedy ne, pivo jsme na něj rozhodně nevylili, protože tohle je kolejní ubytování a alkohol je tu přísně zakázaný –, a mnu si oči tak silně, až mi před nima tančí skvrnky světla.

„NEKŘIČ.“

S vydešeným výkřikem se vymrštím z gauče a narazím kolenem do konferenčního stolku. Do nohy mi vystřelí bolest a telefon odletí na druhou stranu místnosti. Můj otevřený kufr na stole se překotí na zem a moje věci se rozsypou po podlaze.

A můj bratr se začne *zajíkat* smíchy.

„Ty jsi vůl,“ zasténám z podlahy.

Mého svíjení si nevšímá a zamíří do kuchyně. „Už mě nebavilo čekat, až dorazíš domů. Už takhle přijdeme pozdě.“ Otevře ledničku. „Nic tu nemáte.“

„Jasně že ne. Měsíc a půl tu nikdo nebude. A já byl zrovna na cestě pryč.“

„Jasně. V horizontální poloze, ta je údajně prudce produktivní. Chce se ti vůbec domů?“

Vyškrábu se na nohy, seberu svůj mobil, který skončil o kus dál na koberci, strčím si ho do kapsy a začnu si skládat svetry, abych je nacpal zpátky do kufru. „To je složitá otázka a já jsem se poté, co jsem v tomto semestru málem propadl z aplikované kvantitativní analýzy, zařekl, že už na žádné složité otázky odpovídat nebudu.“

„To je ten předmět, jak jsem ti do něj musel napsat tu závěrečnou práci?“ zeptá se s hlavou ve špajzce, ve které ještě zbývá několik napůl snědených pytlíků chipsů. Odtáhne se, chvíli se jimi přehrabuje, pak se zaksichtí a dvířka zase zavře. Podívám se na něj. „Požádal jsem tě, abys mi tu práci zkontroloval – to ty ses rozhodl přepsat poslední dvě stránky, protože můj závěr byl podle tebe ideově pomýlený.“

„A jakou známku jsi dostal?“ S očekáváním povytáhne obočí.

Ta práce prošla na výbornou, ale ať si třeba trhne. „Tobě nestačí tvoje vlastní suché předměty na Cambridgi? To musíš lítat přes oceán, abys mi kradl ty moje?“

Kris otevře další skříňku. Zmlkne.

Nikdy ho nedokážu přimět k tomu, aby mluvil o tom, jak mu to jde ve škole nad rámec toho, že to, co má být tříletý program, se pro něj protáhlo na čtyři roky. Táta možná tahal za všelijaké nitky, aby mě donutil jít na Yale a *udržet tak clausovský odkaz naživu*, ale Krise nechal, aby se na předem stanovený seznam škol hlásil sám.

Na Yale se nedostal.

„Jestli už sis tu svou zbabělost užil dosyta, vyrazíme.“ Kris zavře další skříňku. „Fakt přijdeme pozdě.“

Hodím po něm ponožkovou kouli. V tu chvíli se v kuchyni otočí a já ho trefím přímo do nosu.

Ale má pravdu.

Vážně se teď chovám jako zbabělec. Navzdory svému přesvědčení, že jsem po tom incidentu v Novém Koah obrátil list, jsem se povinností doma vyhýbal, jak to jen šlo. Škola a moje posraná práce tady si nárokovaly většinu mé pozornosti, což by nejspíš mělo znamenat, že se mi taky zlepšily známky. Ale chyba lávky. Člověk by si myslel, že budu zvládat práci na částečný úvazek a aspoň v jedné z těch prací to dotáhnu na vedoucího. No, tak ne.

Jenže je taky fakt, že táta nezasáhl a nedonutil mě, abych se znovu zkusil prosadit, co se Vánoce týče.

Až do letoška. Do promoce mi zbývá už jen jeden jediný semestr a všechny ty hrozící povinnosti, které se na mě od narození valí, už nebudou něčím, co bych mohl ignorovat nebo co by táta mohl donekonečna omlouvat.

Celou svou vahou se vrhnu na kufr a nakonec se mi ho podaří zapnout. „Tys tu zprávu od mámy smazal?“

Kris mi hodí ponožky zpátky a já je strčím do přední kapsy. „Jo, přísahám. Je mi vážně jedno, že randí s nějakým chlápkem, který obráží pláže s detektorem kovů.“

„Ne, tu, jak nám v ní přála veselé...“ Zamračím se na něj. „Krisi.“

Honem uhne pohledem.

Obratel po obratli se narovná. „Vy jste v kontaktu? Slíbili jsme si přece, že ani jeden z nás už na ty její manipulace reagovat nebude. Byla to v podstatě pokrevní přísaha.“

Založí si ruce na prsou a zhoupne se na patách, zdá se, že ho najednou nesmírně zaujal náš strop. „Moc jsem s ní nemluvil.